Napsal uživatel Petr Merxbauer
Úterý, 05 Únor 2002 01:00

Výprava do Kutné Hory nás popravdě řečeno trochu zaskočila. Vinou nějakého informačního šumu jsme se o tom, že zde hrajeme, dozvěděli dva dny před akcí. Naštěstí jsme všichni měli volno a tak kromě "mladé" Ivy, která byla tak jako tak marod, jsme vyrazili kompletní. Bohužel volno asi neměli v Kutné Hoře diváci, protože jinak velmi pěkný sálek Divadelního klubu s kapacitou 100 pohodlně sedících posluchačů zel prázdnotou. Výsledná návštěva asi šesti platících diváků byla asi za dlouhou dobu existence Strašlivé Podívané nejmenší, jakou pamatuji.

Nedali jsme se tím vyvést z míry a za velmi dobrého zvuku na pódiu jsme odehráli asi půlhodinový blok. Potvrdilo se, že zvukař je vskutku vlivný člověk, protože když to leze kvalitně z odposlechů, je to velmi příjemné. Takže, jelikož se nám dařilo, měli jsme radost z muziky a přes super řídkou obsazenost v hledišti jsme se dle slova Karla Macka z Jitrocele přenesli s "velkou noblesou".

Na Jitrocel jsem byl zvědav a docela jsem se těšil, protože ze Zahrady jsem na jejich muziku měl příjemné vzpomínky. I dnes se mi několik písní líbilo hodně, bohužel si nepamatuji názvy, ale mým favoritem byla písnička s "východními", já bych řekl s ruskými melodickými motivy, kterou zpívala Jana Bauerová. Jak jsme se dozvěděli po produkci, Jitrocel prošel v poslední době několika personálními zemětřeseními, což zjevně uškodilo jistotě projevu a bylo to trochu znát. Nejvíce si to asi vytrpěl nový kytarista indiánského vzhledu, který i sám přiznal (přes takřka prázdné hlediště) velikou trému.

Přesto, že nás čekala ještě dlouhá cesta, zašli jsme ještě společně do krčmy U hrnčíře a pobyli tam příjemnou hodinku, kterou kazil jen výjimečně pomalý a tupý číšník. Ale odpouštíme mu.

Onen ki wahi. /to není nic sprostého, ale irokézsky Ahoj do příště/.